

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 7. června 2016 projednal odvolání, které podal obžalovaný D [redacted] B [redacted] nar. [redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted] proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25. dubna 2016, č.j. 6T 75/2016-384 a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek, pokud jde o výroky týkající se náhrady nemajetkové újmy v případě poškozených E [redacted] H [redacted], J [redacted] N [redacted], F [redacted] M [redacted] a D [redacted] M [redacted], zrušuje.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu poškozená E [redacted] H [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení občanskoprávní.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškození

- J [redacted] N [redacted] nar. [redacted], bytem [redacted]
- F [redacted] M [redacted], nar. [redacted] bytem [redacted]
- D [redacted] M [redacted] nar. [redacted]

odkazují se svými nároky na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Obvodní soud pro Prahu 2 uznal obžalovaného D [redacted] B [redacted] vinným skutkem kvalifikovaným jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 3 tr. zákoníku, neboť dne [redacted] kolem 05.35 hod. řídil osobní automobil Honda Civic, rz: [redacted] majitelky K [redacted] L [redacted], v [redacted] po ul. [redacted] ve směru od ul. Spojovací k ul. Pod Tábořem rychlostí cca 113 km/hod, ač se jedná o úsek s dovolenou rychlostí max. 50 km/hod, porušil

ustanovení § 18 písm. a) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích a v rozporu s vodorovným značením V1a předjížděl před ním jedoucí motorové vozidlo a v prostoru křižovatky s ul. [REDAKCE] se v rychlosti min. 80 km/hod střetl s chodcem J [REDAKCE] M [REDAKCE] nar. [REDAKCE], který přecházel ul. [REDAKCE] po vyznačeném přechodu pro chodce, přičemž chodec utrpěl zranění, jimž na místě podlehl, a svým jednáním tak porušil povinnosti dané mu jako řidiči dle ust. § 4 písm. a), § 5 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. f) a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách a doplnění některých zákonů.

Dále byl obžalovaný B [REDAKCE] uznán vinným přečinem neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku, neboť po spáchání shora popsaného skutku nezastavil na místě nehody a neposkytl poškozenému J [REDAKCE] M [REDAKCE] potřebnou pomoc, ačkoliv mu v tom nic nebránilo a přestože o tom, že došlo ke zranění musel vědět, naopak dále pokračoval v jízdě a z místa dopravní nehody ujel. Nalézací soud podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložil obžalovanému B [REDAKCE] trest odnětí svobody v trvání třiceti měsíců se zařazením pro výkon tohoto trestu podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku do věznice s dohledem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu šesti let. Obvodní soud podle § 228 odst. 1 tr. řádu zavázal obžalovaného k povinnosti uhradit poškozené E [REDAKCE] H [REDAKCE] na náhradu škody částku 14.866,- Kč a na úhradu nemajetkové újmy 100.000,- Kč. Poškozené J [REDAKCE] N [REDAKCE] má obžalovaný na nemajetkovou újmu uhradit 250.000,- Kč a ze stejného důvodu poškozeným F [REDAKCE] M [REDAKCE] a D [REDAKCE] M [REDAKCE] po 150.000,- Kč. Poškození J [REDAKCE] N [REDAKCE] F [REDAKCE] M [REDAKCE] a D [REDAKCE] M [REDAKCE] byli se zbytky svých nároků na náhradu škodu odkázáni na občanskoprávní řízení.

Proti tomu rozsudku podal obžalovaný D [REDAKCE] B [REDAKCE] odvolání. Opravný prostředek směřuje proti výroku o trestu a do výroku o náhradách nemajetkové újmy. Odvolatel brojí proti nepodmíněnému trestu odnětí svobody a v této souvislosti zdůrazňuje, že nemá žádný záznam v rejstříku trestů a ačkoli řidičský průkaz má v držení více jak devět let, měl za tuto dobu pouze čtyři méně významné dopravní přestupky, poslední v září 2012. Jeho pracovní posudek je velmi dobrý a v místě bydliště se nedopustil žádného protiprávního jednání. Nepopírá, že se dopustil přečinu neposkytnutí pomoci řidičem motorového vozidla, ale dobrovolně se sám ze své vůle policii dodatečně přihlásil. Poškozeným se omluvil. Uchází se proto o trest odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu. Dále vytýká obvodnímu soudu, že se neřídil v adhezním řízení o nemajetkové újmě rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 4 Tdo 1402/2015 ze dne 12. dubna 2016. Jako příklad uvádí, že synům poškozeného přiznal nárok na úhradu nemajetkové újmy, aniž by se zabýval skutečností, kterou synové poškozeného uvedli, že s otcem se již dlouhodobě nestýkali. Sestře poškozeného byla též přiznána úhrada nemajetkové

újmy, aniž by bylo prokázáno, jaký byl mezi nimi vztah. Poukazuje na skutečnost, že i v zimním období se poškozený zdržoval na chatce v zahrádkářské kolonii, nikoli v bytě své údajné družky. Žádá proto odvolací soud, aby v této části napadený rozsudek zrušil a poškozené odkázal s jejich požadavky na občanskoprávní řízení.

Městský soud v Praze podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku z hlediska vytýkaných vad, stejně tak správnost postupu řízení, které tomuto rozsudku předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné.

Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, dosavadní průběh trestního řízení respektoval příslušná ustanovení trestního řádu, obžalovaný D. B. na právu obhajoby zkrácen nebyl. Nalézací soud provedl všechny potřebné důkazy a skutková zjištění z těchto důkazů vyplývající jsou zcela jednoznačná a svědčí o bezohledném způsobu řízení motorového vozidla a o zcela jednoznačném zavinění předmětné dopravní nehody a jejího neodčinitelného následku. O důvodech, proč obžalovaný z místa dopravní nehody ujel, aniž poskytl poškozenému potřebnou pomoc, lze toliko spekulovat, neboť ani on, ani jeho spolujezdkyně A. Ch., vysvětlení nepodali. Za zcela absurdní považuje odvolací soud výpověď svědkyně A. Ch. Uvedla, že žádnou ránu neslyšela, náraz necítila. Při konfrontaci této verze s rozsahem poškození automobilu právě v části před sedadlem jmenované svědkyně nemá odvolací soud o nepravdivosti této výpovědi žádnou pochybnost. Navzdory tomu, že obžalovaný tuto skutečnost vysvětluje kouřením marihuany po dopravní nehodě předtím, než se přišel přihlásit policejním orgánům, nemohl odvolací soud ponechat bez povšimnutí skutečnost, že dne 24. ledna 2016 v 03:00 hod. při orientační zkoušce na přítomnost omamných látek byl obžalovaný D. B. pozitivní na Cannabis a Methamphetamin. Ať již důvodem pro takové jednání odvolatele bylo cokoliv, není pochybnosti o tom, že právní kvalifikace zvolená soudem prvního stupně je v souladu se zákonem.

Nalézací soud ukládal obžalovanému B. trest podle zákonné trestní sazby § 143 odst. 3 tr. zákoníku, tedy v trestní sazbě pro trest odnětí svobody od dvou do osmi let. Při vědomí, že odvolatel spáchal dva závažné trestné činy, nelze trest uložený ve výměře stanovené soudem prvního stupně považovat za nepřiměřeně přísný. Právě s ohledem na zásadní selhání obžalovaného, a to nejen řídičské, nýbrž i morální, neshledal odvolací soud takové okolnosti, které by jej mohly vést k podmíněnému odkladu výkonu trestu. Nalézací soud obžalovaného nepoškodil, pokud jej podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku pro výkon trestu zařadil do věznice s dohledem a nikoliv do přísnějšího typu nápravného zařízení, s dozorem, kam by patřil podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Trest zákazu činnosti uložený těsně nad polovinou zákonné trestní sazby je též trestem, který z hlediska odvolacího soudu je natolik mírný, než aby jej bylo možno hodnotit jako nepřiměřeně přísný. Obžalovaný si počínal při řízení motorového vozidla jako na

závodní dráze, nikoliv jako řidič v běžném městském provozu. Z tohoto důvodu odvolání obžalovaného D. B. směřující proti výroku o trestu nebylo úspěšné.

Naproti tomu výhrady, které odvolatel směřoval vůči výrokům o náhradě nemajetkové újmy jsou důvodné. Obvodní soud, ač si byl v zásadě vědom kritérií pro posouzení důvodnosti a výše náhrady nemajetkové újmy, pojal toto rozhodnutí velmi kuse a nepřesvědčivě. V této souvislosti musí odvolací soud připomenout rozsudek NS ČR ze dne 12. dubna 2016, sp.zn. 4 Tdo 1402/2015, který nastolil určitá pravidla, jež je třeba při rozhodování takových nároků respektovat. Za okolnosti, jež je třeba zkoumat na straně poškozeného, mohou být považovány zejména

- a) intenzita vztahu poškozeného se zemřelým
- b) věk zemřelého a pozůstalých
- c) otázka hmotné závislosti pozůstalého na usmrcené osobě
- d) případné poskytnutí jiné satisfakce.

Na straně osoby odpovědné je třeba hodnotit

- a) postoj obžalovaného (lítost, náhrada škody, omluva aj.)
- b) dopad události do duševní sféry původce – fyzické osoby
- c) jeho majetkové poměry
- d) míra zavinění.

Z pohledu těchto kritérií se soud prvního stupně otázkou náhrady nemajetkové újmy zabýval toliko okrajově. Pro přesvědčivé rozhodnutí by bylo nezbytné doplnit dokazování výsledkem všech aktérů, případně provedením dalších důkazů, což by bylo nad rámec adhezního řízení. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze výroky o přiznání nároku na náhradu nemajetkové újmy zrušil a v této části všechny poškozené podle § 229 odst. 1 tr. řádu, resp. v případě poškozené E. H. podle § 229 odst. 2 tr. řádu, odkázal na občanskoprávní řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí není možno podat odvolání. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení dovolání prostřednictvím soudu, který věc rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. řádu). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§265c tr. řádu). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to i ve prospěch obviněného a dále obviněnému pro nesprávnost výroku

rozhodnutí soudu, který se jí bezprostředně dotýká (§265d odst. 1 tr. řádu). Podání obviněného, které nebylo podáno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí bez obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) být patrné, proti kterému rozhodnutí směřuje, z jakých důvodů ho odvolatel podává, čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l) tr. řádu nebo § 265b tr. řádu, o které se dovolání opírá Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 7. června 2016

JUDr. Tomáš Stuchlík, v.r.
předseda senátu

Za správnost:
Monika Dudová